

смолѣнскитѣ селища се простирали юго-западно отъ Родопитѣ по срѣдна и долна р. Места, както и въ сегашнитѣ околии на Сарж-Шабанѣ, Драма, Кавала, а може би и въ Зѣхненско. Мнението, изказано отъ С. Шанговѣ (Епохата на Асѣновци, София 1921, стр. 58), че обиталищата на смолѣнитѣ се намирали главно въ Разлога или, споредъ Д. Дечевѣ (Сборникъ Златарски, 45 сл.), че обхващали на северъ и Разлога и Неврокопско се основава главно на сближението между думата „смола“, „смолѣни“ и заниманието на разложани съ катранджийство (смоларство). Исторически данни обаче за това ние нѣмаме.

Името смолѣни ни води и къмъ единъ важенъ въпросъ въ историческата етнография на славянството. Славянското езикознание отдавна вече поставя руския и български езици въ една юго-източна група. Проф. Милетичъ, въ своитѣ изучвания върху члена въ българския и руския езици, дойде до още по-ясно схващане на руско-българската племенна близость, именно въ смисълъ „за нѣкогашно непосредно съседство и по-тѣсно сродство на българскитѣ славяни и великорускитѣ племена“ (СНУНК, XVIII, 48). Въ подкрепа на това мнение идатъ и историческитѣ свидетелства за движението презъ VI—VII в. на славянски племена откъмъ Русия, презъ Молдова, Влахия и долния Дунавъ, къмъ сегашнитѣ български земи. За това мнение допринасятъ и племеннитѣ названия у рускитѣ и български славяни. Наистина, нѣкои отъ тия названия сж могли да изникнатъ и по-късно, следъ разселението на славянитѣ, обаче не бива да се отрича връзката между ония еднакви руски и български племенни прозвища, които сж поменати още въ старитѣ паметници. Така, нашитѣ смолѣни наумяватъ рускитѣ *смоляне* въ Несторовия лѣтописъ; на рускитѣ *сѣвери*, които обитавали по *Дѣснѣ* и по *Бѣми* и по *Бѣлѣ*, отговаря българското племе *севери*, което при Аспаруха живѣеше по източна Стара-планина; на *дрѣговичи-тѣ* въ Русия, които *сѣдоша межю Припѣтью и Двиною*, отговарятъ *драгувитѣ* въ Солунско и др. Биятъ на очи и имената на нѣкои по-видни градове. Така, рускиятъ градъ *Пльсковъ* (въ Новгородския лѣтописъ), сега Псковъ, припомня за старобългарската столица *Пльсковъ*, (у византийскитѣ писатели и въ надписитѣ *Πλίσκοβα*, *Πλσκα*); името на втората българска столица *Прѣславъ*, както и на *Прѣславъцъ* на